

GEORGE CLINTON

👤 22.07.1941

📍 Kannapolis (Karolina Północna, USA)

Amerykański muzyk z pogranicza soulu i funku, twórca gatunku P-funk. Pomimo blisko siedemdziesięciu lat na karku, Clinton cały czas jest aktywnym artystą, zarówno w studiu, jak i na koncertach. Jego charakterystyczny, nosowy głos oraz umiłowanie do wielobarwnych strojów, wyróżniają go z tłumu innych czarnoskórych twórców. W czasie ponad pięćdziesięcioletniej obecności na rynku muzycznym, Clinton zdołał zbudować sobie reputację jednego z najciekawszych czarnych wykonawców, z którego twórczości czerpali m.in. ➔ Prince, ➔ D'Angelo i Red Hot Chili Peppers. Wraz z wiekiem innowacyjność Clintona nieco się wyczerpała, nie mniej albumy, które muzyk wydaje od początku XXI wieku, cieszą się dobrą opinią wśród krytyki.

George Clinton to artysta wielce kreatywny, który pokłady siły twórczej lokował w rozmaitych projektach, z których najważniejsze obok kariery solowej to Parliament/ Funkadelic. Długoletnią karierę Clintona trudno jest w ogóle rozpatrywać w oderwaniu od tego kolektywu, któremu przez wiele lat przewodził. Wszystko zaczęło się w 1956 roku, kiedy piętnastoletni wówczas Clinton utworzył zespół The Parliaments. Przeszkadzała mu nudna praca fryzjera w Plainfield w stanie New Jersey, która ograniczała się do wyprostowywania włosów lokalnych elegantów. Muzyka zaczynała coraz bardziej go wciągać – pod koniec lat 50. skład The Parliaments ustabilizował się (obok Clintona Ray „Stingray” Davis, Clarence „Fuzzy” Haskins, Calvin Simon i Grady Thomas), a on sam mniej czasu poświęcał innym zajęciom. Do zespołu dołączyli Frankie i Richard Boyce oraz Langston Booth. Pomimo ciężkiej pracy nad repertuarem i doskonaleniem muzycznego warsztatu, The Parliaments nie mogli się wybić. Być może na przeszkodzie stała słaba wytwórnia płytowa. RIVOT RECORDS, w barwach której The Parliaments wydawali pierwsze single, nie robiła zbyt wiele, żeby zespół się rozwijał. Trzeba również przyznać, że muzycy w początkowym składzie The Parliaments nie byli na tyle wybitnymi postaciami, żeby dorównać kreatywnemu geniuszowi Clintona. Mimo tego artysta pracował w pierwotnym gronie aż do końca lat 60., kiedy to Booth i bracia Boyce wcieleni zostali do armii i wyjechali na wojnę do

Wietnamu. W Clintonie zrodziła się motywacja, żeby poszukać lepszych współpracowników i wypracować oryginalne brzmienie.

George Clinton zawsze lubił przesadę, więc nie dziwi fakt, że jego zespół nie mógł składać się po prostu z sekcji rytmicznej i gitary prowadzącej. Mimo to druga formacja Clintona, tym razem nazwana Funkadelic, nie szokowała liczebnością. Zdziwiła jednak fantastycznymi umiejętnościami muzyków, w szczególności absolutnie genialnego gitarzysty Eddiego Hazela. Utworzenie Funkadelic było pierwszym poważnym krokiem Clintona do wypracowania własnego muzycznego stylu, który niezbyt wiele miał wspólnego z czystym r&b. Clinton zafascynowany był z jednej strony kreującym wczesny funk ➔ Jamesem Brownem, a z drugiej potężną falą takich psychodeliczno-rockowych artystów, jak Jimi Hendrix, Frank Zappa czy muzycy z ➔ Sly & The Family Stone. Z początkiem lat 70. Funkadelic zaczęli coraz bardziej liczyć się na rynku muzycznym, wyrastając powoli na jeden z najważniejszych zespołów czarnych rytmów dekady. Album *Funkadelic* (1970), nagrany dla WESTBOUND RECORDS, w niektórych środowiskach stał się wydawnictwem kultowym, chociaż na duży komercyjny sukces Clinton i spółka musieli jeszcze poczekać.

Brzmienie Funkadelic ewoluowało wraz z kolejnymi muzykami, którzy dołączali do kolektywu. Klawiszowiec Bernie Worrell wniósł do niego klasyczną wrażliwość, która w połączeniu z ostrymi funkowymi bitami i rockową psychodelią stanowiła bardzo oryginalną mieszankę. W 1971 r. ukazały się albumy *Free Your Mind and Your Ass Will Follow* i *Maggot Brain*. W 1972 r. nastąpiły kolejne przetasowania w składzie zespołu – odeszli Eddie Hazel, Tawl Ross i Billy Nelson, pojawili się bracia Collins (William i Phelps, ten pierwszy znany potem jako Bootsy Collins). Muzyka Funkadelic stawała się coraz mniej określona, abstrakcyjna, a jednocześnie perfekcyjnie wykonana. Album *America Eats Its Young* był dowodem na kolejny krok naprzód. Funkadelic był prawdziwym tygłem muzycznych indywidualności, gdzie jedną z silniejszych był Bootsy Collins, który ze względu na konflikt z innymi członkami grupy opuścił zespół krótko po wydaniu *America Eats Its Young*. Powrócił jednak już w 1974 r. W międzyczasie Clinton zdążył zmontować nowy projekt Parliament, pod szyldem którego ukazywały się jeszcze bardziej eksperymentalne nagrania.

W 1975 r. do Parlamentu dołączył Maceo Parker – saksofonista znany ze współpracy z Jamesem Brownem. Parker – wyszkolony muzyk, mocno zakorzeniony zarówno w funku, jak i w jazzie, był cennym dodatkiem do i tak już bogatego brzmienia zespołu. Aranżacje Clintona częściej skręcały teraz w kierunku jazzu, aczkolwiek partie „kwasowych” klawiszy i pulsujący, hipnotyczny bas zaznaczały wyraźny psychodeliczno-funkowy charakter. Granica pomiędzy Parliament i Funkadelic praktycznie się zatarła, a zespół Clintona coraz częściej nazywany był Parliament/ Funkadelic. Także 1975 r. zespół wydał absolutnie przełomowy album *Mothership Connection* ze znakomicie sprzedającym się singlem „Give Up the Funk (Tear the Roof Off the Sucker)”, który trafił do pierwszej dziesiątki listy r&b BILLBOARDU. Koncerty kolektywu stawały się powoli sławne – wielogodzinne maratony pełne energii, nieprzeciętnych popisów na instrumentach, chyba bardziej wyczerpujące fanów, niż muzyków. Dochodziła do tego futurystyczna scenografia ze statkiem kosmicznym, który był głównym elementem sceny. George Clinton był u szczytu sił twórczych i witalnych, które zdawał się czerpać właśnie z nagrywania muzyki i koncertowania.

Pierwszy raz na szczyt listy BILLBOARD HOT 100 Parliament/ Funkadelic trafili w 1978 r. z singlem „Flashlight” z albumu *Funktelechy Vs. the Placebo Syndrome*. W tym samym roku na szczyt trafiła piosenka „Aqua Boogie” z płyty *The Motor-Booty Affair*.

W latach 80. kreatywność George’a Clintona nie hamowała. Pomimo problemów z narkotykami i wytwórną płytową, artysta nie przestawał nagrywać i koncertować zarówno jako artysta solowy, jak i pod nową nazwą P-funk All-Stars. W 1982 r. ukazał się jego pierwszy solowy krążek *Computer Games* z przebojem „Loopzilla”. Kilka miesięcy później światło dzienne ujrziała EP-ka *Atomic Dog*, z której tytułowy utwór trafił na pierwsze miejsce listy r&b BILLBOARDU. W 1983 r. P-funk All-Stars wydali krążek *Urban Dancefloor Guerillas*.

Również w latach 80. Clinton skupiony był bardziej na karierze solowej, głównie ze względu na problemy prawne – przez lata współpracował z wieloma wytwórniami płytowymi i kilkudziesięcioma muzykami, co miało wpływ na kłopoty z używaniem nazwy Parliament/ Funkadelic i rzekomymi zaległymi honorariami, po które zwracali się do niego kolejni instrumentalisci. Status jednego z najważniejszych

ESENCJONALNE NAGRANIA

GEORGE CLINTON/ PARLIAMENT/ FUNKADELIC

Atomic Dog

Mistrzostwo świata! Tylko Clinton potrafi nagrywać tak barwny, psychodeliczny i brudny funk.

Bop Gun (One Nation)

„One Nation Under a Groove” z gościnnym rapem Ice Cube’a. Miłośnicy czarnej muzyki muszą się po prostu rozpląnąć.

Do Fries Go with That Shake?

Clinton jako podrywacz, a do tego mistrz mieszania retro z modern. Oczywiście w klimacie funk.

Flash Light

Kosmiczne brzmienia, rap i taneczny beat. Wizja w połączeniu z perfekcyjnym rzemiosłem.

Get Dressed

Niespełna cztery minuty – to krótko jak na Clintona, ale wykorzystuje on ten czas bardzo efektywnie. A do tego fantastyczne dęciaki i zniekształcone wokale. Poezja!

Paradigm

Długa, monotonna kompozycja z gościnnym udziałem Prince’a. Dwóch muzycznych geniuszy przenosi funk w XXI wiek.

i najbardziej wpływowych twórców muzyki popularnej, którym Clinton cieszył się pod koniec lat 70., zaczął powoli wygasać. Wraz z eksplozją rapu i disco, futurystyczny funk Clintona rozpatrywany był bardziej w kategoriach ciekawostki, a nie muzycznej awangardy. Jednocześnie artyści hiphopowi otaczali go wielkim kultem, określając P-funk kolebką gatunku ich muzyki. Twórczość charyzmatycznego artysty szczególnie mocno upodobali sobie hiphopowcy z Zachodniego Wybrzeża USA, jak ➔ Dr.

Dre i Digital Underground, którzy na fragmentach nagrań z repertuaru Parliament/ Funkadelic oparli całe albumy. Pierwszy z nich odpowiada także za stworzenie nawiązującego brzmieniowo do P-funku rapowego stylu G-funk (gangsta funk), który był jednym z najbardziej popularnych wydań hip-hopu w latach 90. Innym wyrazem szacunku wobec ojca psychodelicznego funku było zaproszenie go do gościnnych udziałów na albumach przez takie rapowe postaci, jak duet OutKast („Synthesizer”), Snoopy Dogg („Intrology”), Redman („J.U.M.P.”) czy Wu-Tang Clan („Wolves”).

Jednym z artystów, który miał wpływ na wskrzeszenie podupadającej nieco kariery George’a Clintona, był Prince. W 1989 roku, należące do Prince’a PAISLEY PARK RECORDS podpisało z Clintonem kontrakt, czego owocem był jego piąty solowy krążek, zatytułowany „The Cinderella Theory”. Prince, dla którego Clinton był idolem, wydał mu jeszcze album *Hey Man, Smell My Finger*. Albumy nagrane dla PAISLEY PARK RECORDS nie cieszyły się wielkim uznaniem wśród krytyków i nie znalazły zbyt wielu nabywców. Komercyjno-artystyczne odrodzenie nastąpiło wraz z wydaniem przez SONY w 1996 r. krążka *T.A.P.O.A.F.O.M.*, który artysta nagrał ze swoimi starymi przyjaciółmi, m.in. Bernieem Worrellem i Bootsym Collinsem. W 1997 r. Parliament/ Funkadelic przyjęci zostali do prestiżowego ROCK AND ROLL HALL OF FAME, co było ukoronowaniem ogromnej roli, jaką odegrali w rozwoju muzyki popularnej. Ostatni, dwupłytowy krążek P-funk All-Stars ukazał się w 2005 roku. *How Late Do U Have 2 B B 4 U R Absent?* to porcja doskonałego, powolnie sunącego funku, który niegdyś rozsławił George’a Clintona i spółkę na całym świecie. Wydawnictwo to ukazało się nakładem małej prywatnej oficyny Clintona i nie odniosło sukcesu komercyjnego. Pomimo kilkudziesięciu lat, jakie artysta spędził na rynku muzycznym, nawet jego najnowsza muzyka potrafi brzmieć świeżo i intrygująco – tak, że nie można jej pomylić z żadną inną.

George Clinton wraz z trupą towarzyszących muzyków gościli w Polsce w 2002 roku. Na deskach sopockiego moła zagrali niesamowity, kilkugodzinny koncert, który był jednym z najbardziej niezapomnianych show spod znaku czarnych brzmień w historii naszego kraju. Do Polski wrócili 6 lat później, by tym razem podczas 2,5 godzinnego show porwać publiczność w stołeczną w ramach ideologicznej im-

prezy MUSIC FOR PEACE.

Hirek Wrona

Dyskografia solowa:

Computer Games, 1982, Capitol
You Shouldn't-Nuf Bit Fish, 1983, Capitol
Some of My Best Jokes Are Friends, 1985, Capitol
R&B Skeletons in the Closet, 1986, Capitol
Mothership Connection (Live From the Summit, Houston, Texas), 1986, Capitol
The Cinderella Theory, 1989, Paisley Park
Sample Some of Disc, Sample Some of D.A.T., Vol. 1, 1993, AEM
Hey Man, Smell My Finger, 1993, Paisley Park
Sample Some of Disc, Sample Some of D.A.T., Vol. 2, 1993, AEM
Sample Some of Disc, Sample Some of D.A.T., Vol. 3, 1994, AEM
Dope Dogs, 1995, Hot Hands
Testing Positive, 1996, AEM
T.A.P.O.A.F.O.M. (The Awesome Power of a Fully Operational Mothership), 1996, 550 Music
Live & Kickin', 1997, Victor
500,000 Kilowatts of P-funk Power (Live), 2004, Fruit Tree
Funkadelic Live at Montreux 2004, 2005, Eagle
How Late Do U Have 2 B B 4 U R Absent?, 2005, The C Kunspruhzy
Family Series, Vol. 1: Go Fer Yer Funk, 2005, The C Kunspruhzy
Family Series, Vol. 2: „P, Is the Funk, 2005, The C Kunspruhzy
Take It to the Stage (Live), 2006, Music Avenue

Dyskografia Parliament:

Osmium, 1970, Invictus
Up for the Down Stroke, 1974, Casablanca
Chocolate City, 1975, Casablanca
Mothership Connection, 1976, Casablanca
The Clones of Dr. Funkenstein, 1976, Casablanca
Funkentelechy Vs. the Placebo Syndrome, 1977, Casablanca

Get Down & Boogie, 1977, Casablanca
Live: P-funk Earth Tour, 1977, Casablanca
Motor Booty Affair, 1978, Casablanca
Gloryhallastoopid, 1979, Casablanca
Trombipulation, 1980, Casablanca

Dyskografia Funkadelic:

Free Your Mind...And Your Ass Will Follow, 1970, Westbound
Funkadelic, 1970, Westbound
Maggot Brain, 1971, Westbound
America Eats Its Young, 1972, Westbound
Cosmic Slop, 1973, Westbound
Standing on the Verge of Getting It On, 1974, Westbound
Let's Take It to the Stage, 1975, Westbound
Hardcore Jollies, 1976, Priority
Tales of Kidd Funkadelic, 1976, Westbound
One Nation Under a Groove, 1978, Priority
Uncle Jam Wants You, 1979, Priority
Connections & Disconnections, 1981, LAX
The Electric Spanking of War Babies, 1981, Priority
Who's a Funkadelic?, 1981, Rhino
Live: Meadowbrook, Rochester, Michigan 12th September 1971, 1996, Westbound

The Original Cosmic Funk Crew, 2000, Metro Music

www.georgeclinton.com